Λόγος εις την Ε’ Κυριακή των Νηστειών (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Μαρτίου, 2015

(Μαρκ. ι΄ 32-45)

Η ταπείνωση του
Κυρίου μας Ιησού Χριστού είναι ένα γεγονός τόσο αξιοθαύμαστο, όσο είναι τα θαύματα κι η Ανάστασή Του. Είναι το θαύμα των θαυμάτων. Φόρεσε το στενόχωρο ανθρώπινο σώμα σαν σκλάβος κι έγινε Δούλος των δούλων Του.

Γιατί οι άνθρωποι
προσπαθούν να φαίνονται πιο σπουδαίοι και πιο καλοί απ’ ό,τι πραγματικά είναι;
Τα χόρτα του αγρού δεν το επιδιώκουν αυτό, ούτε τα ψάρια στο νερό ή τα πουλιά στον αέρα. Γιατί τότε οι άνθρωποι το θέλουν τόσο πολύ και το προσπαθούν;
Επειδή έναν καιρό ήταν πραγματικά πιο σπουδαίοι και πιο καλοί απ’ ό,τι είναι σήμερα κι η σκιά της μνήμης αυτής τους πιέζει να υπερβάλουν σε μεγαλοσύνη και καλοσύνη. Κινούνται πάνω σ’ ένα νήμα που πότε τεντώνουν και πότε χαλαρώνουν οι δαίμονες.

Απ’ όλα τα πράγματα
που έχουν να μάθουν οι άνθρωποι, **η**
ταπείνωση είναι το πιο δύσκολο. Ο Κύριος Ιησούς επομένως διατύπωσε τη διδασκαλία Του για την ταπείνωση με τον καλλίτερο δυνατό τρόπο, τόσο με το **λόγο** όσο και με το **έργο**, με το παράδειγμά Του. Έτσι κανένας δε θα μπορούσε ν’ αμφισβητήσει
την ανυπολόγιστη κι αναπόδραστη σπουδαιότητα της ταπείνωσης στο έργο της σωτηρίας του ανθρώπου. Αυτός είναι ο λόγος που εμφανίστηκε μ’ ένα θνητό ανθρώπινο
σώμα, όπως εκείνο που είχε ο Αδάμ μετά την τιμωρία του για την αμαρτία και την πτώση του. Ο αναμάρτητος Κύριος και Δημιουργός των φωτεινών και αστραπόμορφων
χερουβίμ, ενδύθηκε τη βαριά και τραχιά στολή ενός καταδικασμένου αμαρτωλού. Δεν είναι από μόνο του αυτό ένα μέγιστο και σαφές μάθημα ταπείνωσης, που πρέπει να μάθει κάθε αμαρτωλός; Ο Κύριος επανέλαβε το μάθημα αυτό με το να γεννηθεί σ’ ένα ποιμενικό σπήλαιο κι όχι σε βασιλικό παλάτι· με το να κάνει συντροφιά με τους φτωχούς και τους περιφρονημένους αμαρτωλούς· με το να πλύνει τα πόδια των

μαθητών Του· με το να υποστεί θελληματικά τα πάθη και τελικά να σταυρωθεί· με το να πιει το πικρότερο ποτήρι των βασάνων ως την τελευταία σταγόνα.

Οι άνθρωποι βρήκαν πως
το μάθημα της ταπείνωσης είναι το δυσκολότερο που θα μπορούσαν να μάθουν και να
εγκολπωθούν. Ακόμα κι οι ίδιοι οι μαθητές του Χριστού, που ζούσαν με τον πράο
και ταπεινό Κύριο καθημερινά, αδυνατούσαν να κατανοήσουν την πραότητά Του και να
μιμηθούν την ταπείνωσή Του. Η αποκλειστική ενασχόλησή τους με τον εαυτό τους
και την κατάστασή τους, με τη δόξα και την αναμενόμενη ανταμοιβή τους, αποκαλύφτηκε
ακόμα και στις πιο κρίσιμες στιγμές, όταν τέτοια πράγματα δεν έπρεπε ούτε καν να
τα σκέφτονται. Οι αδυναμίες τους αυτές όμως φάνηκαν τέτοιες στιγμές με την
πρόνοια του Θεού, ώστε οι επερχόμενες γενιές να δουν όλες αυτές τις
ανεπάρκειες, καθώς και τις αμαρτωλές πτώσεις και τη μηδαμινότητα της
ανθρώπινης φύσης. Έτσι, όταν για παράδειγμα ο Κύριος είπε τα σκληρά λόγια για
τους πλουσίους, πως: «ευκοπώτερόν εστι κάμηλον διά τρυπήματος ραφίδος διελθείν ή
πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν», ο Πέτρος ρώτησε τον
Κύριο για την ανταμοιβή που περίμενε τον καθένα από τους αποστόλους: «τι άρα
έσται ημίν;» (Ματθ. ιθ'24, 27).

Σε άλλη περίπτωση που
ο Κύριος μιλούσε στους μαθητές Του για την προδοσία, το πάθος και το θάνατο του
Υιού του Θεού, οι μαθητές που τον ακολουθούσαν, διαφωνούσαν μεταξύ τους, ποιος
θα ήταν ο μείζων ανάμεσά τους. Ο Κύριος που γνώριζε τις σκέψεις τους και
διάβαζε τις κρυφές διαφωνίες τους, πήρε σ’ αυτήν την περίπτωση ένα παιδί, το έβαλε
στη μέση, το αγκάλιασε και τους επιτίμησε για τη διαφωνία που είχαν σχετικά με
την πρωτοκαθεδρία, φέρνοντας σαν παράδειγμα την απλότητα και την αθωότητα του
παιδιού (βλ. Μάρκ. θ' 31-37). Αλλά και στο τελευταίο ταξίδι Του στην
Ιερουσαλήμ, που ο Κύριος τους μιλούσε πιό καθαρά και με λεπτομέρειες για το
πάθος Του και προείπε πως ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στα χέρια των
ανόμων, «και εμπαίξουσιν αυτώ
και μαστιγώσουσιν αυτόν και εμπτύσουσιν αυτώ και αποκτενούσιν αυτόν, και τη
τρίτη ημέρα αναστήσεται» (Μάρκ. ι' 34), την
Ιερή και φοβερή αυτή στιγμή που ο Κύριος της Δόξης προφήτευε την τελική
ταπείνωσή Του, το φίδι της υπερηφάνειας σήκωσε για μια ακόμα φορά το κεφάλι του
και οδήγησε δυό από τους κορυφαίους μαθητές Του να διατυπώσουν μια
φιλοφρονητική ερώτηση, που έμοιαζε περισσότερο με εμπαιγμό στα μέγιστα και
φοβερά πάθη του Κυρίου. Το σημερινό ευαγγέλιο μας μιλάει για το τελευταίο αυτό
γεγονός.

***

«*Και παραλαβών τους δώδεκα ήρξατο αυτοίς λέγειν τα μέλλοντα αυτώ συμβαίνειν*» (Μάρκ. ι’ 32). Αυτή δεν ήταν η πρώτη
ούτε η δεύτερη ούτε κι η τελευταία φορά που ο Σωτήρας μας θα τους μιλούσε για το επικείμενο πάθος Του. Ταξιδεύοντας για τελευταία φορά ως άνθρωπος από τη Γαλιλαία προς τα Ιεροσόλυμα, ο Κύριος τους μίλησε ξανά για πράγματα που τους είχε
ξαναπεί αρκετές φορές. Γιατί επανελάμβανε τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά; Για να ξεριζώσει και το τελευταίο μικρόβιο υπερηφάνειας που διέκρινε μέσα τους και που αποκαλύφτηκε την ίδια αυτή στιγμή. Ήθελε επίσης να μην τους βρουν απροετοίμαστους
τα φοβερά γεγονότα που θ’ ακολουθούσαν, να μην τους οδηγήσουν σε απόγνωση, να μην
χάσουν κάθε ελπίδα που διατηρούσαν στην καρδιά τους. Έτσι η σαφής διόρασή Του να τους προμηνύσει όλα όσα επρόκειτο να γίνουν, θα τους άγγιζε σαν μια παράξενη και μυστηριώδης ακτίνα, θα φώτιζε και θα θέρμαινε τις ψυχές τους τις σκοτεινές στιγμές της σύντομης νίκης που θα κατήγαγαν οι αμαρτωλοί εναντίον του Δίκαιου. Και τελικά ήθελε να τους προετοιμάσει για ν’ αντιμετωπίσουν τις δικές τους δοκιμασίες και το σταυρό. Τους είχε προειδοποιήσει γι’ αυτό σε άλλες περιπτώσεις. «Ότι ει εν τω
υγρώ ξύλω ταύτα ποιούσιν, εν τω ξηρώ τί γένηται;» (Λουκ. κγ' 31). «Ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν» (Ιωάν. ιε' 20).

Εκείνος ήταν ο
πρώτος που θα έπασχε, δίνοντας το παράδειγμα σε όλους. Στο τελευταίο Του ταξίδι στα Ιεροσόλυμα ο Κύριος το έδειξε αυτό στους αποστόλους τόσο με λόγια όσο και με έργα. Ο ευαγγελιστής Μάρκος στην αρχή του σημερινού ευαγγελίου κάνει το περίεργο
αυτό σχόλιο: «Ήσαν δε εν τη οδώ, αναβαίνοντες
εις Ιεροσόλυμα· και ην προάγων αυτούς ο Ιησούς, και εθαμβούντο,
και ακολουθούντες εφοβούντο» (Μάρκ. ι' 32).
Βάδιζαν το δρόμο που οδηγεί στα Ιεροσόλυμα. Ο Ιησούς πήγαινε μπροστά. Κι εκείνοι καθώς τον έβλεπαν να προχωρεί ήταν ανήσυχοι, τους είχε πιάσει δέος, τον ακολουθούσαν
αλλά φοβόντουσαν.

Φαίνεται πως

αντίθετα με ό,τι συνήθιζε, βάδιζε πιο μπροστά απ’ αυτούς. Ήθελε έτσι να τους δείξει πως επειγόταν να φτάσει στο πάθος Του θελληματικά, να τους διδάξει την υποταγή Του στο θέλημα του Πατέρα Του, αλλά κι ότι ήταν ο πρώτος που θα έπασχε. Οι μαθητές Του έπρεπε έπειτα ν’ ακολουθήσουν το θείο Διδάσκαλό τους, τον Πρώτο που θα έπασχε με τη θέλησή Του, να οδεύσουν κι αυτοί προς το μαρτυρικό τέλος τους. Οι μαθητές του όμως εθαμβούντο, είχαν μείνει κατάπληκτοι, τους είχε πιάσει δέος. Δεν είχαν
κατανοήσει την ταπείνωση και το θάνατο Εκείνου, που τόσες φορές είχε δείξει μπροστά στα μάτια τους πως ήταν πιο δυνατός από τους ανθρώπους, από τη φύση κι από τις λεγεώνες των δαιμόνων. Γι’ αυτό τον ακολουθούσαν και εφοβούντο, γιατί μπορεί
μεν να μην κατανοούσαν, είχαν όμως το προαίσθημα πως όλ’ αυτά τα τρομερά κι ακατανόητα πράγματα που τους είχε πει τόσες φορές, θα γίνονταν.

«Ιδού αναβαίνομεν
εις Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι,
και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και παραδώσουσιν αυτόν τοις έθνεσι, και εμπαίξουσιν
αυτώ και μαστιγώσουσιν αυτόν, και εμπτύσουσιν αυτώ και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται» (Μάρκ. ι' 33-34). Αναβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα,
τους είπε. Εκεί ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τους γραμματείς κι αυτοί αφού τον καταδικάσουν σε θάνατο, θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτρες
(Ρωμαίους). Αυτοί θα τον περιπαίξουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν, αλλ’ αυτός την τρίτη μέρα θ’ αναστηθεί.

Όλ’ αυτά έγιναν λέξη
προς λέξη, φράση προς φράση, λίγες μόνο μέρες αργότερα. Τέτοια ακριβής πρόβλεψη μπορούσε να κάνει μόνο Εκείνος, που στα μάτια Του δεν υπήρχε κάποιο παραπέτασμα να χωρίζει το παρόν από το μέλλον, που βλέπει όσα πρόκειται να γίνουν τόσο καθαρά, σα να γίνονται εκείνη τη στιγμή. Ο Κύριος βρισκόταν ψηλότερα από τα υλικά στοιχεία, όπως κι από το χρόνο. Όποτε κι αν λάβαιναν χώρα τα γεγονότα, στα μάτια Του αποκαλύπτονταν με τον ίδιο τρόπο που βλέπει ο άνθρωπος αυτά που γίνονται μπροστά του στο δρόμο. Μπορούσε να δει όλο το παρελθόν της Σαμαρείτιδας, το μέλλον του κόσμου ως το τέλος του χρόνου. Από την ημέρα εκείνη που όδευε για τελευταία φορά προς την Ιερουσαλήμ, περπατώντας στους
λόφους της Ιουδαίας, έβλεπε άνετα και καθαρά αυτά που θα συνέβαιναν στον ίδιο λίγες μέρες αργότερα. Οι μαθητές Του, με την ανθρώπινη λογική τους, περίμεναν να δουν απ’ Αυτόν όλο και μεγαλύτερα θαύματα, όλο και περισσότερη δόξα, ο ίδιος όμως έβλεπε την ίδια ακριβώς στιγμή τον Εαυτό Του ανάμεσα σε μεγάλο πλήθος να

προπηλακίζεται, να εμπαίζεται, να τον φτύνουν, να χύνει το αίμα Του και να σταυρώνεται. Προτού φτάσει στο τελευταίο και μέγιστο θαύμα Του, έπρεπε να γίνει αποδιοπομπαίος για τον κόσμο, ένα άθυρμα για να τον φτύνουν οι πιο αποκρουστικοί και απαίσιοι αμαρτωλοί που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Πριν από την Ανάληψή Του στους
ουρανούς, έπρεπε να κατεβεί κάτω από τη γη, κάτω από τα μνήματα, να φτάσει στα βάθη του Αδη. Προτού δοξαστεί και λάβει τη θέση Του στο θρόνο ως Κριτής ουρανού και γης, έπρεπε να υποστεί μάστιγες και ονειδισμούς. «Εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει» (Ιωάν. ιβ' 24).
Χωρίς πάθος, δεν υπάρχει ανάσταση. Χωρίς ταπείνωση, δεν υπάρχει παραμυθία. Τα εξηγούσε
αυτά στους μαθητές Του τρία ολόκληρα χρόνια. Τώρα όμως, λίγο προτού χωριστεί απ’ αυτούς, είναι φανερό πως δεν τον είχαν καταλάβει. Γιατί τώρα βλέπουμε δυό από τους κορυφαίους μαθητές Του να τον πλησιάζουν και να τον ρωτούν:

«*Και προσπορεύονται αυτώ Ιάκωβος και Ιωάννης υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ο εάν αιτήσωμεν ποιήσης ημίν. ο δε είπεν αυτοίς· τι θέλετε ποιήσαί με υμίν; οι δε είπον αυτώ· δος ημίν ίνα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου*». (Μαρκ. ι΄ 35-37). Θέλουμε, όταν δοξαστείς, να μας βάλεις και τους δύο, ένα στα δεξιά και τον άλλον στ’ αριστερά Σου. Αυτές οι σκέψεις κι αυτές οι επιθυμίες βασάνιζαν τους δυό μαθητές την παραμονή της μέρας που ο Διδάσκαλός τους επρόκειτο να υποστεί το μεγαλύτερο μαρτύριο! Αυτή είναι η σκληρυμένη και τραχιά ανθρώπινη φύση. Αυτήν ήθελε ο Κύριος και Θεραπευτής να μαλακώσει, να θεοποιήσει. Μετά από τόση έμφαση που ο Ίδιος έδινε στο «*έσονται οι έσχατοι πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι*», μετά από τόσες και τόσες επανειλημμένες διδαχές ότι πρέπει ν’ αποφεύγουν την κοσμική δόξα και την πρωτοκαθεδρία, μετά από τόσο μεγάλο παράδειγμα υποταγής στο θέλημα του Θεού και μετά την πρόσφατη τρομερή προφητεία Του για την τελική Του ταπείνωση και το άδικο πάθος Του, οι δυο αυτοί μαθητές Του, και μάλιστα από τους πρωτοκορυφαίους, εκτέθηκαν ζητώντας
από τον Κύριο την προσωπική τους ανταμοιβή και δόξα.

Η σκέψη τους δεν ήταν
συγκεντρωμένη στο πάθος του Κυρίου που τους είχε προφητέψει, αλλά στην προαναγγελμένη δόξα. Από την δόξα αυτή ζητούν για τον εαυτό τους την μερίδα του λέοντος: να καθίσουν ο ένας στα δεξιά κι ο άλλος στ’
αριστερά του Κυρίου, όταν θα έρθει στην βασιλεία Του! Τι σόι φίλοι είναι αυτοί που δεν υποφέρουν στην σκέψη του επικειμένου πάθους του φίλου τους; «*Υμεις φίλοι*

μού εστε» (Ιωάν. ιε΄ 14),
τους είχε πει ο Κύριος. Κι εκείνοι συμπεριφέρονταν εντελώς απερίσκεπτα μπροστά στα πάθη Του. Ζητούν το μερίδιό τους -και μάλιστα μεγάλο μερίδιο- στην δόξα που θα γίνει δική Του, αφού πρώτα θα έχει υποστεί ταπεινώσεις, θα έχει χύσει ιδρώτα και αίμα και θά ᾽χουν τελειώσει τα πάθη Του. **Δεν ζητάνε να συμμετάσχουν στα πάθη Του, αλλά μόνο στην δόξα Του**.

Γιατί όμως, **σε ποιά βάση κατηγορούμε τους δυό αυτούς αδελφούς; Όλ᾽ αυτά έγιναν για ν᾽ αποκαλύψουν την βαθιά φθορά της ανθρώπινης φύσης**. Αυτό που έκαναν ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος, να
ζητήσουν να συμμετάσχουν δηλαδή στην δόξα χωρίς να υποφέρουν, χωρίς να πάθουν, **το κάνουν κι όλοι οι απόγονοι του Αδάμ**. Πάντα
όλοι ζητούν να δοξαστούν χωρίς να υποφέρουν. Όσες φορές μίλησε ο Κύριος για την μέλλουσα δόξα Του, μίλησε και για τα πάθη που θα προηγηθούν. Οι απόστολοι όμως, όπως κι όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι, **ήθελαν να υπερπηδήσουν τα πάθη και να φτάσουν κατ᾽ ευθείαν στην δόξα**. Σ᾽
εκείνους τους ανθρώπους που δεν έχουν μυηθεί στα μυστήρια των παθών του Χριστού, η σύνδεση του πάθους με την ζωή, του πόνου με την δόξα, δεν είναι ξεκάθαρη. Κι αυτό κρατάει μέχρι σήμερα. Αυτοί θα ήθελαν κατά κάποιο τρόπο να χωρίσουν την ζωή και την δόξα από τα πάθη και τον πόνο, να ευλογήσουν τα πρώτα και να τα κάνουν δικά τους, αλλά να καταραστούν και ν᾽
απορρίψουν τα δεύτερα.

Αυτό προσπάθησαν να κάνουν
σ᾽ αυτήν την περίπτωση ο Ιωάννης κι ο Ιάκωβος. Κι
έτσι, με τον τρόπο τους, **αποκάλυψαν πως η αδυναμία αυτή δεν ήταν μόνο δική τους, μα και ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους**.
Κι **ο Κύριος ήθελε να μη μείνει κρυφή καμιά αδυναμία των μαθητών Του, για να βοηθηθούν έτσι όλοι οι άνθρωποι**.
Ήρθε σαν θεραπευτής, σαν πηγή κάθε θεραπείας. Η αδυναμία του ανθρώπου φανερώνεται μέσω των αποστόλων, όπως **απ᾽ αυτούς αποκαλύπτεται κι η θεραπεία**, καθώς
κι η δύναμη του Χριστού. Στην περίπτωση αυτή ο Κύριος παρουσίασε για μια ακόμα φορά στους αποστόλους εικόνες των παθών και της δόξας Του. Για τους γιους του Ζεβεδαίου αυτός ήταν ένας πειρασμός, στον οποίο υπέκυψαν. Διάλεξαν την δόξα κι απέρριψαν τα πάθη. **Ο Κύριος ήθελε ν᾽**

απαλείψει κάθε κηλίδα από τις ψυχές των μαθητών Του πριν από την σταύρωση. Τα λόγια Του για τα πάθη
και την δόξα Του άσκησαν μεγάλη πίεση στους δυό αυτούς μαθητές. Κι από την πίεση αυτή αναγκάστηκαν να βγουν βίαια από την ψυχή τους και τα **τελευταία υπολείμματα υπερηφανείας**. Ο
Κύριος έκανε αυτή την πνευματική χειρουργική επέμβαση στις ψυχές των αγαπημένων
Του μαθητών τόσο για την δική τους θεραπεία όσο **και για την δική μας**.

Κανένας μας ας μη σκεφτεί πως έχει ήδη θεραπευτεί
από τις αμαρτωλές του τάσεις, ακόμα κι αν γι᾽ αρκετό
διάστημα κατόρθωσε να αποφύγει το κακό,
να νηστέψει, να δώσει ελεημοσύνες και να επικαλείται τον Κύριο για βοήθεια. Οι δυό αυτοί απόστολοι είχαν περάσει τρία χρόνια συντροφιά με τον σαρκωμένο Σωτήρα. Είδαν το πρόσωπό Του, άκουσαν τις διδαχές Του από τα ίδια Του τα χείλη, βρέθηκαν μάρτυρες στα θαύματά Του, έφαγαν κι ήπιαν μαζί Του. Κι ύστερα απ᾽ όλ᾽ αυτά φανέρωσαν τις **αγιάτρευτες ακόμα πληγές της ματαιότητας, της φιλαυτίας, του εγκοσμίου**
προσανατολισμού και του πνευματικού παραλογισμού τους. Σκέφτονταν ακόμα σαν
Ιουδαίοι, όχι σαν χριστιανοί. Πίστευαν ακόμα σε μια επίγεια βασιλεία του Μεσσία, που θα κυριαρχούσε πάνω στους επιγείους εχθρούς Του με την κοσμική δύναμη και δόξα Του, μια δύναμη και δόξα σαν κι αυτήν που είχαν περιβληθεί ο Δαβίδ κι ο Σολομών.

Χριστιανοί μου! Σκεφτείτε κι αποφασίστε. Πώς θα
γιατρέψετε τις πληγές σας, πώς θ᾽ αποκτήσετε την τελειότητα της
ταπεινοφροσύνης και της υποταγής στο θέλημα του Θεού, όταν αυτά τα δυό υπέροχα
αδέρφια δεν κατόρθωσαν να το επιτύχουν μετά από τρία χρόνια που έζησαν κοντά στον
Κύριο, σε αδιάσπαστη προσωπική επαφή μαζί Του; Αυτό το κατόρθωσαν αργότερα, τότε που το Πνεύμα
του Θεού κατέβηκε εν είδει πυρίνων γλωσσών στις καρδιές τους και τους «κατέκαυσε» με το πυρ της αγάπης για τον Χριστό. Τότε δεν εκλιπάρησαν για δόξα χωρίς πάθη, αλλά **με συστολή για την**
προηγούμενη ματαιοδοξία τους συμμετείχαν θελληματικά στα πάθη του Κυρίου τους
και σταύρωσαν τις καρδιές τους στον Σταυρό του Φίλου τους.

Ας ακούσουμε όμως την
απάντηση που έδωσε ο Κύριος στο αίτημα των δυο μαθητών: «*ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πιείν*
το ποτήριον ο εγώ πίνω, και το βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; οι δε
είπον αυτώ· δυνάμεθα. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· το μεν ποτήριον ο εγώ
πίνω πίεσθε, και το βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· το δε
καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ᾽ οις
ητοίμασται». (Μαρκ. ι΄ 38-40).

Πόσο ευγενικός και πόσο
ταπεινός είναι ο Κύριος! Οποιοσδήποτε θνητός δάσκαλος θα είχε εξοργιστεί
με τέτοιους μαθητές, θα τους διαπόμπευε: «Φύγετε μακριά από μένα. Δεν είστε
άξιοι να διδάσκεστε πνευματικά θέματα! Σας διδάσκω και σας εξηγώ για τρία
συνεχή χρόνια και σεις μιλάτε ακόμα σαν να μη καταλάβατε τίποτα!» Ο Κύριος όμως
τους μίλησε καθαρά, μα ευγενικά και ταπεινά. «Δεν ξέρετε τι ζητάτε», τους είπε.
Οι σκέψεις σας για Μένα είναι κοσμικές, όχι πνευματικές. **Δεν ζητάτε την δόξα**
του Θεού, μα την δική σας. Δεν έχετε
συνειδητοποιήσει ακόμα ποιος είμαι και ποια είναι η βασιλεία Μου. Με βλέπετε
ακόμα σαν Μεσσία του Ισραηλιτικού λαού, την βασιλεία Μου ως βασιλεία του
Ισραήλ. Μα Εγώ είμαι Μεσσίας όλων των εθνών, Σωτήρας ζώντων και νεκρών,
βασιλιάς της αόρατης Βασιλείας, όπου όλα τα έθνη κι όλοι οι λαοί θα είναι σαν
ένας. Οι αναρίθμητοι άγγελοι χαίρονται κι αγάλλονται και ονομάζονται υπηρέτες
της βασιλείας αυτής. **Όποιος είναι**
έσχατος εδώ, στην Βασιλεία Μου θα είναι πρώτος και ενδοξότερος από τον πιο
ένδοξο των βασιλιάδων αυτού του κόσμου. Γι᾽ αυτό δεν ξέρετε
τι ζητάτε. Αν γνωρίζατε την βασιλεία Μου, δεν θα σκεφτόσασταν καθόλου τι θέση
θα παίρνατε σ᾽ αυτήν. Το μόνο που θ᾽ αναζητούσατε,
θα ήταν ο δρόμος που οδηγεί σ᾽ αυτήν. Κι αυτός είναι **ο δρόμος των παθών και**
του πόνου, για τα οποία σας μιλάω κάθε φορά
που σας κάνω λόγο για την βασιλεία Μου. Αυτό που σας ζητάω επομένως είναι πιο
σπουδαίο και πιο χρήσιμο από τις δικές σας μάταιες επιδιώξεις κι επιθυμίες:
Δύνασθε πιείν το ποτήριον ο εγώ πίνω, και το
βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι;

Ο Κύριος εδώ μιλάει για το
ποτήριο του θανάτου Του και το βάπτισμα του Αίματός Του, για τον μαρτυρικό Του
θάνατο δηλαδή. Αυτό είναι **το τρίτο**
βάπτισμα. Το **πρώτο** βάπτισμα ήταν
του Ιωάννη, με **νερό**· το **δεύτερο** είναι του Χριστού, **εν ύδατι και Πνεύματι**· κι είναι μερικοί
που δέχτηκαν και το **τρίτο βάπτισμα**,

που είναι **του αίματος, το μαρτυρικό στεφάνι**.

Αναμφισβήτητα το βάπτισμα του αίματος συνδέεται με την μεγίστη θυσία, αλλά και με την μεγίστη δόξα. **Οι απόστολοι του Χριστού θα βαπτίζονταν μ᾽ αυτό το βάπτισμα**. Γι᾽ αυτό κι ο Κύριος αφιέρωσε τόσο χρόνο σ᾽ αυτό το στάδιο, ώστε να τους προετοιμάσει για το μελλοντικό μαρτύριό τους. **Δεν υπάρχει πιο ολέθριο και ψυχοφθόρο πράγμα από το να υποχωρήσει κανείς στα βάσανα και ν᾽ αρνηθεί τον Χριστό**. Ο Ιούδας, με το που είδε πως πλησίαζε η ταπείνωση και το πάθος του Διδασκάλου Του, τον αρνήθηκε και χάθηκε για πάντα. Ήταν ένας απ᾽ αυτούς που περίμεναν μάταια να δουν τον Χριστό βασιλιά στην Ιερουσαλήμ, να συμμετάσχουν στην δόξα Του. Όταν όμως διαπίστωσε πως αντί για βασιλικό στέμμα ο Χριστός θα φορούσε ακάνθινο στεφάνι, υποχώρησε. Συμμάχησε μ᾽ εκείνους που **εμφανίστηκαν** πιο πλούσιοι και πιο δοξασμένοι από τον Σωτήρα σ᾽ αυτόν τον κόσμο.

Ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης απάντησαν στην ερώτηση του Χριστού χωρίς δισταγμό: *Δυνάμεθα*. Η απάντηση αυτή δείχνει οπωσδήποτε την **μεγάλη τους αγάπη για τον Κύριο**. Είναι ξεκάθαρο πως η φοβερή ερώτηση του Χριστού για το ποτήριο και το βάπτισμα έκανε μεγάλη εντύπωση στα δυό αδέρφια. Ήταν όπως το πικρό φάρμακο σ᾽ έναν άρρωστο. Σύντομα συνήλθαν, κατάλαβαν το **σφάλμα** τους, ντράπηκαν που σκέφτηκαν την δόξα, την στιγμή που έπρεπε να τους απασχολεί το πάθος. Ο Κύριος όμως είναι απαράμιλλος στην ικανότητα να οδηγεί την ψυχή του ανθρώπου. **Σε μια στιγμή άλλαξε τον προσανατολισμό τους στο ακριβώς αντίθετο από την επιθυμία της δόξας, σε ετοιμότητα για το μαρτύριο και τον θάνατο**.

Πόσο όμορφη, πόσο υπέροχη είναι η διδαχή αυτή για όλους εμάς τους χριστιανούς! Όταν φανταζόμαστε τον εαυτό μας στην αθάνατη βασιλεία του Χριστού και περιπλανιόμαστε μέσα σ᾽ αυτήν, αναζητώντας την θέση μας, ο Κύριός μας θέτει το ίδιο ερώτημα που έθεσε στους γιους του Ζεβεδαίου: Μπορείτε να πιείτε το ποτήριό Μου και να λάβετε το δικό Μου βάπτισμα; **Μας οδηγεί πάντα σε μιά σοβαρή θεώρηση και σκέψη**, όχι της ουράνιας πόλης, όπου δεν φτάσαμε ακόμα,

αλλά **του δρόμου που οδηγεί σ᾽ αυτήν**
και που δεν κατορθώσαμε ακόμα να βαδίσουμε . Πρώτα πρέπει να υπομείνουμε το πάθος κι έπειτα θα φτάσουμε στην
δόξα. Τα όνειρά μας για δόξα είναι μάταια, αν το πάθος μας βρει απροετοίμαστους κι αρνηθούμε τον Χριστό. Και τότε αντί για δόξα θα μας περιμένει ντροπή, αντί για ζωή, αιώνιος όλεθρος. Ευλογημένοι είναι εκείνοι αναμεσά μας που, στην ερώτηση του Κυρίου κατά πόσο μπορούν να πιουν το ποτήριο του πάθους Του, είναι έτοιμοι ν᾽ απαντήσουν κάθε στιγμή: *Δυνάμεθα*. Ναι, Κύριε, μπορούμε. Το ποιος όμως θα καθίσει δεξιά Του
και ποιος αριστερά Του, δεν έχει αξία να το γνωρίζουμε. Ο Κύριος απάντησε ταπεινά: *Ουκ έστιν εμόν δούναι*. Μόνο
μετά την Ανάσταση και την Ανάληψή Του θα γίνει, ως Θεός, Κριτής ζώντων και νεκρών. Τώρα φοράει ακόμα σάρκα, είναι θνητός, δεν ήρθε η ώρα Του να δοξαστεί, κατέχει ακόμα την εσχάτη θέση του δούλου ολοκλήρου του κόσμου. Και την στιγμή που φτάνει στην μεγαλύτερη δοκιμασία της ταπεινώσεως και της τελειώσεως της υποταγής Του στο θέλημα του Πατέρα Του, πριν από τα φρικτά πάθη και τις ταπεινώσεις Του, δεν θ᾽ αποφασίσει για τις θέσεις και τις τιμές στην
μέλλουσα βασιλεία Του. Σαν άνθρωπος δεν θα σφετεριστεί εκείνα που θα έχει ως Θεός. Μόνο αφού πιει το πικρό ποτήριο και βαπτιστεί με το αίμα Του, κατά την σταύρωση, θα τολμήσει να υποσχεθεί παράδεισο στον μετανιωμένο ληστή. Ήθελε με την συμπεριφορά Του αυτή να διδάξει στους ανθρώπους **την ταπείνωση**, μόνο την ταπείνωση, **χωρίς την οποία ολόκληρο το οικοδόμημα της σωτηρίας θα χτιζόταν χωρίς**
θεμέλιο. Το σχόλιο του Χριστού *ουκ*
έστιν εμόν δούναι **δεν πρέπει σε**
καμιά περίπτωση να ερμηνευθεί πως ο Υιός του Θεού είναι λιγότερο Θεός από του
Πατέρα στην ουράνια βασιλεία, όπως το ερμήνευσαν κάποιοι αιρετικοί. Εκείνος που είπε, «***εγώ και ο πατήρ έν εσμεν***» (Ιωάν. ι΄ 30), δεν θα μπορούσε ν᾽ αρνηθεί τον Εαυτό Του. Τα λόγια *ουκ έστιν*
εμόν δούναι **μπορούν να κατανοηθούν**
σωστά μόνο όταν τα ερμηνεύσουμε με πρόσκαιρους, όχι με αιώνιους όρους . Με
όρους που αφορούν στην ζωή του Χριστού εν χρόνω, στην ταπεινή κατάσταση που ζούσε σωματικά ως άνθρωπος.

Λίγο προτού υποστεί τις
μεγάλες Του ταπεινώσεις ο Κύριος Ιησούς, με την ελεύθερη βούλησή Του και για την ωφέλεια και την σωτηρία μας, δεν θα διεκδικούσε όλα τα δικαιώματα και την δύναμη που θά ᾽ταν δικά Του μετά την ένδοξη Ανάστασή Του. Μόνο
αφού αναστήθηκε και δοξάστηκε σωματικά, όταν νίκησε τον σατανά, τον κόσμο και τον θάνατο, δήλωσε στους μαθητές Του ο Κύριος: «*Εδόθη μοι πάσα εξουσία εν*

ουρανώ και επί γης» (Ματθ. κη΄ l8).

Για νά ᾽χουμε
μια ολοκληρωμένη ερμηνεία όμως πρέπει να προσθέσουμε κάτι ακόμα, κάτι που δείχνει την πανσοφία και παντογνωσία Του στην διαχείριση της σωτηρίας του ανθρώπου. Ο Κύριος επιθυμεί να δείξει πως **δεν**
υπάρχει προκατάληψη εδώ, δεν υπάρχει μεροληψία. «*Ου γαρ έστι προσωπολη*ψία *παρά τω Θεώ*» (Ρωμ. β΄ 11). Ο Κύριος θέλει
να πει πως οι απόστολοι **δεν πρέπει να**
εμπιστεύονται την σωτηρία και την δόξα τους στον εαυτό τους, μόνο επειδή είχαν ονομαστεί απόστολοί Του. Γιατί ακόμα κι ανάμεσα στους αποστόλους Του υπήρχε κάποιος που χάθηκε. Η Βασιλεία Του προετοιμάστηκε για όλους **εκείνους που δείχνουν σ᾽ αυτήν**
την ζωή πως είναι άξιοι γι᾽ αυτήν. **Δεν**
υπάρχει διάκριση στην κλήση, δεν μετράει η εξωτερική προσέγγισή τους στον
Χριστό ή η τυχόν συγγένεια αίματος μαζί Του, όπως γινόταν με τα δυό
αδέρφια, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο. Τα δυό μαθήματα που ήθελε ο Κύριος να εμφυτεύσει στις καρδιές των μαθητών Του, ήταν **η μέχρι αυτοεξευτελισμού ταπείνωση κι η μέχρι θανάτου αγάπη Του**. Να
ξεριζώσει απ᾽ αυτές τους **σπόρους**
της υπερηφανείας, της φιλαυτίας και της αλαζονικής ματαιοδοξίας.

«*Και ακούσαντες οι δέκα ήρξαντο αγανακτείν περί Ιακώβου και Ιωάννου*»
(Μαρκ. ι΄ 41). Αγανάκτησαν οι δέκα μόλις άκουσαν την απαίτηση του Ιακώβου και του Ιωάννου. **Ο θυμός τους δεν προήλθε**
από το γεγονός ότι αυτοί κατανόησαν καλύτερα και πιο πνευματικά την Βασιλεία
του Χριστού από τα δυό αδέρφια. Ήταν απλά η ανθρώπινη ζήλεια τους. Μπορεί η περικοπή αυτή να μας οδηγήσει να
σκεφτούμε πως η αντίληψη του Ιούδα για τον Χριστό και την Βασιλεία Του ήταν πιο
πνευματική από εκείνην του Ιακώβου και του Ιωάννου; «Γιατί έπρεπε ο Ιάκωβος
κι ο Ιωάννης να τοποθετηθούν ψηλότερα από μας τους άλλους;» Αυτή ήταν η κρυφή ερώτηση που ήθελαν να κάνουν, η κύρια πηγή της αγανακτήσεως και της διαμαρτυρίας
των δέκα εναντίον των δύο.

Με τον θυμό της ζήλειας τους οι δέκα φανέρωσαν
αθέλητα πως είχαν την ίδια αντίληψη με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, ή μάλλον πως δεν είχαν καταλάβει ούτε αυτοί την πνευματική Βασιλεία του Χριστού και την

ουράνια δόξα Του. Γνωρίζουμε όμως πως **ο**
Κύριος Ιησούς δεν διάλεξε για μαθητές Του τους σοφότερους από τους σοφούς αυτού
του κόσμου, αλλ᾽ αντίθετα τους απλοϊκότερους από τους
απλούς. Διάλεξε τους **έσχατους**, για να τους κάνει **πρώτους**. Διάλεξε τους πιο **απλούς**, για να τους μετατρέψει στους
πιο **σοφούς**. Διάλεξε τους πιο **αδύνατους**, για ν᾽
αναδείξει απ᾽ αυτούς τους πιο **ισχυρούς**. Διάλεξε τους **περιφρονημένους**,
για να τους κάνει τους πιο **ένδοξους**.
Κι ο Κύριος πέτυχε στο δύσκολο αυτό έργο τόσο καλά, όπως και σε κάθε άλλο έργο.
Η θαυματουργική δύναμή Του δεν φάνηκε λιγότερο εδώ απ᾽
ό,τι όταν γαλήνευε την θάλασσα ή όταν πολλαπλασίαζε τους άρτους. Όταν οι
θεόπνευστοι ευαγγελιστές μας αποκαλύπτουν τις αδυναμίες των μαθητών,
πετυχαίνουν δυό στόχους: πρώτα μας δείχνουν μ᾽ αυτόν τον τρόπο
και **τις δικές μας αδυναμίες** και
δεύτερον δείχνουν **την μεγαλωσύνη και την**
δύναμη του Θεού, την σοφία των μεθόδων που χρησιμοποιεί για την θεραπεία και
την σωτηρία των ανθρώπων.

Τώρα, που οι άλλοι δέκα
μαθητές φανέρωσαν την αγνωσία τους για την δόξα του Χριστού και ταυτόχρονα
έδειξαν πως υπέφεραν κι αυτοί από την συνηθισμένη ανθρώπινη ζήλεια, ο Κύριος
άδραξε την ευκαιρία να τους δώσει ένα ακόμα μάθημα για την ταπείνωση.

«*Ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτούς λέγει αυτοίς· οίδατε ότι οι*
δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών
κατεξουσιάζουσιν αυτών· ουχ ούτω δε έστω υμίν, αλλ᾽ ός εάν
θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται υμών διάκονος, και ος εάν θέλη υμών γενέσθαι
πρώτος, έσται πάντων δούλος».
(Μαρκ. ι΄ 42-44).

Εδώ έχουμε μια καινούργια
κατάσταση πραγμάτων. **Εδώ έχουμε μια**
καινούργια κοινωνική συνταγή, άγνωστη κι ανήκουστη στον προ Χριστού
ειδωλολατρικό κόσμο. Στους ειδωλολάτρες οι άρχοντες έδειχναν την κυριαρχία
τους με την δύναμη, με την βία. Οι κυβερνώντες κυβερνούσαν με την αυθεντία της
εξουσίας και της δύναμης, της κληρονομιάς ή του πλούτου. Κυβερνούσαν κι
εξουσίαζαν. Οι άλλοι **υποτάσσονταν από**
φόβο και τους υπηρετούσαν με τρόμο. Αυτοί τον εαυτό τους λογάριαζαν πρώτο,
ανώτερο και καλλίτερο, μόνο και μόνο επειδή βρίσκονταν στην εξουσία λόγω
κοινωνικής θέσεως, δυνάμεως και τιμής. Η κοινωνική θέση, η δύναμη κι ο πλούτος

ήταν ο τρόπος που μετρούσαν την υπεροχή των ανθρώπων.

Ο Κύριος Ιησούς απορρίπτει την μέθοδο αυτή και θεσμοθετεί την διακονία ως μέτρο υπεροχής σ᾽ εκείνους που τον πιστεύουν. **Πρώτος δεν είναι εκείνος που τα μάτια των ανθρώπων του βλέπουν ανεβασμένο ψηλά, αλλ᾽ αυτός που οι καρδιές των ανθρώπων νιώθουν ότι είναι καλός**. **Σε μια χριστιανική κοινωνία το στέμμα δεν προσφέρει την πρώτη θέση αυτοδίκαια, τα πλούτη κι η δύναμη δεν απονέμουν ανωτερότητα. Η κλήση κι η κοινωνική θέση είναι κενά σχήματα, αν δεν συμπληρώνονται με την υπηρεσία των άλλων στο όνομα του Χριστού** . Όλα τ᾽ άλλα εξωτερικά σημάδια και σύμβολα υπεροχής είναι ένα απλό καλειδοσκόπιο,**αν η υπεροχή δεν έχει αποκτηθεί και δικαιωθεί με την υπηρεσία των άλλων**. Εκείνος που παραμένει στην κορυφή με τη βία, βρίσκεται εκεί με μεγάλη ανασφάλεια. Κι όταν πέσει, θα λάβει σίγουρα την κατώτερη θέση. Εκείνος που αγοράζει την ανωτερότητά του, θα λάβει την ανταπόδοσή του από τα χείλη και τα χέρια των ανθρώπων, αλλά**θα περιφρονηθεί από τις καρδιές τους**.
Εκείνος που στέκεται πάνω από τους ανθρώπους με την βία, είναι σαν να στέκεται πάνω σε ηφαίστειο φθόνου και μίσους, ωσότου το ηφαίστειο εκραγεί και χαθεί μες στην λάβα.

«*Ουχ ούτω δε έσται εν υμίν*», είναι η εντολή του Κυρίου. Τέτοια κοινωνική πρακτική προέρχεται από τον πονηρό, όχι από τον αγαθό. Έτσι ζουν τα τέκνα του σκότους, όχι τα τέκνα του φωτός. Κι εσείς είστε τέκνα του φωτός. Ανάμεσά σας αφήστε να βασιλεύει **η υπεροχή της αγάπης, η ανωτερότητα της αγάπης ας κυριαρχήσει της εξουσίας**. Εκείνος από σας **που προσφέρει την μεγαλύτερη υπηρεσία στους αδελφούς του από αγάπη, θα είναι πρώτος στα μάτια του Θεού**. **Η υπεροχή του θ᾽ αντέξει τόσο στην πρόσκαιρη ζωή όσο και στην μέλλουσα**. **Ο θάνατος δεν έχει εξουσία στην αγάπη, ούτε σ᾽ ό,τι έχει δημιουργήσει η αγάπη**. **Εκείνος που αποκτά υπεροχή σ᾽ αυτόν τον κόσμο λόγω της αγάπης του, θα την κρατήσει και στην μέλλουσα ζωή**.
Δεν θα του αφαιρεθεί, αλλά αυξάνεται και βεβαιώνεται αιώνια.

Όποιος γνωρίζει πόσο κακό έχει συσσωρευτεί και

συσσωρεύεται στον κόσμο με τον αγώνα για την απόκτηση υπεροχής, θα καταλάβει
πως η διδαχή αυτή του Χριστού είναι πρόξενος ειρήνης. Μ᾽ αυτήν ξεκίνησε **η μεγαλύτερη και πιο ευλογημένη επανάσταση στην κοινωνία των ανθρώπων**
– από τότε που εμφανίστηκε στον κόσμο η κοινωνία αυτή. Αναλογίσου τι θα σήμαινε για τον κόσμο αν η ισότητα κι η κοινωνική θέση εξαρτιώνταν από την παροχή υπηρεσίας και την αγάπη, αντί της βίας, του πλούτου, της πολυτέλειας ή της υποτιθέμενης γνώσης. Αλήθεια, πόσοι απ᾽ αυτούς που νομίζουν ότι είναι πρώτοι, θα βρίσκονταν στην τελευταία θέση! Πόσοι απ᾽ αυτούς που θα πίστευαν πως ήταν τελευταίοι, θα
βρίσκονταν πρώτοι! Αλήθεια, πόση χαρά θα γέμιζε τις καρδιές των ανθρώπων, πόση ευταξία, ειρήνη κι αρμονία θα βασίλευε! Θα συναγωνίζονταν όλοι ποιος θα υπηρετήσει τον άλλον, όχι ποιος θα τον κυβερνήσει. Όλοι θα βιάζονταν να δώσουν και να βοηθήσουν, παρά να πάρουν και να εμποδίσουν. Κάθε καρδιά θα γέμιζε με χαρά και φως, όχι με κακία και σκότος. Τότε ο διάβολος θά ᾽παιρνε
ένα φανάρι και θα ᾽ψαχνε όλον τον κόσμο για να βρει έναν άπιστο, αλλά
δεν θα ᾽βρισκε κανέναν.

Όπου βασιλεύει η αγάπη, ο Θεός είναι φανερός και ορατός απ’ όλους . Αυτό δεν είναι ουτοπία, δεν είναι
απραγματοποίητο όνειρο. Η αλήθεια του φανερώνεται στα τελευταία λόγια του Χριστού
στο σημερινό ευαγγέλιο: «Ο υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε
διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Μάρκ. ι' 45). Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήρθε στη
γη για να τον διακονήσουν οι άλλοι, αλλά να τους διακονήσει ο ίδιος. Ήρθε για να δώσει τη ζωή Του ως λύτρο και αντάλλαγμα για τις αμαρτίες πολλών.

***

Ο
Κύριός μας δεν έδωσε στους ανθρώπους ούτε μια εντολή
που δεν την τήρησε πρώτα ο ίδιος και μάλιστα σε τέλειο βαθμό . Άφησε έτσι

το παράδειγμά Του σε όλους μας. Ο
Κύριος τήρησε την εντολή της διακονίας των ανθρώπων σ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του, ακόμα και με τον τρόπο που ήρθε στη γη, με το θάνατό Του και τελικά με την ακατάπαυστη αγαπητική δραστηριότητά Του για το ανθρώπινο γένος και μετά το θάνατό Του, με την εκ νεκρών ανάστασή Του και με την αποστολή του Αγίου Πνεύματος. Με το θάνατό Του έδωσε τη ζωή Του λύτρον
αντί πολλών. **Δε λέει για όλους, αλλά**
για πολλούς. Αυτό σημαίνει πως θα βρεθούν και μερικοί που δε θα δεχτούν την
αγάπη Του, δε θα εκτιμήσουν τη θυσία Του. Η διακονία της αγάπης Τον οδήγησε στο πάθος και το θάνατο. **Εκείνος που διακονεί από αγάπη κι όχι από αίσθηση καθήκοντος, δε θα υποχωρήσει μπροστά στο θάνατο**.

Η διακονία του Χριστού
στους ανθρώπους δεν περιορίζεται από το χρόνο. Το πάθος ή ο θάνατος επομένως έχουν όλα τα σημάδια της τέλειας, της λυτρωτικής θυσίας. Με τη διακονία Του ο Κύριος λύτρωσε το ανθρώπινο γένος από την εξουσία του διαβόλου, από την αμαρτία και το θάνατο. Δε θα μπορούσε ο Κύριος όμως ν' αναλάβει ή να ολοκληρώσει τέτοια διακονία χωρίς τη μέγιστη κι ανυπέρβλητη ταπείνωσή Του. Ενώ ήταν άναρχος, προαιώνιος, έγινε έσχατος. Εμφανίστηκε στον κόσμο ως δούλος, ως διάκονος, ώστε με τη διακονία Του στους ανθρώπους να φτάσει για μια ακόμα φορά στο ανυπέρβλητο
ύψος Του, για να δείξει στους ανθρώπους το δρόμο του πραγματικού ύψους, της αληθινής
υπεροχής, της μέγιστης και διαρκούς ανωτερότητας. **Υπάρχουν άνθρωποι που δέχτηκαν το παράδειγμα αυτό του Υιού του Θεού στην**
καρδιά τους, ακολούθησαν το παράδειγμά Του και στο όνομά Του δόθηκαν ολοκληρωτικά
στην αγαπητική διακονία των ανθρώπων. Ήταν κι άλλοι όμως που περιφρόνησαν το
παράδειγμα και τη διδαχή Του. **Ποιά τύχη**
περίμενε τους πρώτους και ποια τους δεύτερους; Την απάντηση θα τη βρούμε στην
ιστορία των αποστόλων του Χριστού:

Ο Ιούδας απόρριψε τόσο
το παράδειγμα του Χριστού όσο και τη διδασκαλία Του και τελείωσε την επίγεια ζωή Του μ' έναν επονείδιστο τρόπο. Κρεμάστηκε. Οι υπόλοιποι έντεκα απόστολοι που έβαλαν στην καρδιά τους τα λόγια του σημερινού ευαγγελίου για την ταπείνωση
και στη συνέχεια προσπάθησαν να μιμηθούν το παράδειγμα του Διδασκάλου τους στην
αγαπητική διακονία, δοξάζονται στη γη και τον ουρανό, στο χρόνο και την

αιωνιότητα. Όλοι εκείνοι που απόρριψαν τη διδασκαλία και το παράδειγμα του Χριστού, ακολούθησαν τα βήματα του Ιούδα. Εκείνοι όμως που έκαναν δική τους τη σωτήρια διδασκαλία Του και μιμήθηκαν το ανυπέρβλητο παράδειγμά Του, ακολούθησαν τα βήματα των έντεκα αποστόλων.

Η Ιστορία αναφέρει
χιλιάδες Ιούδες, όπως και χιλιάδες χιλιάδων αληθινούς και πιστούς μαθητές κι ακόλουθους του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Όπως βγήκε Νικητής ο Κύριος στο τέλος της σύντομης επίγειας ζωής Του, έτσι **θα βγει Νικητής και στο τέλος ολόκληρης της μακράς ιστορίας του κόσμου**.
Ο στρατός των σεσωσμένων και ένδοξων πιστών Του θα είναι ασύγκριτα μεγαλύτερος
από εκείνον του αντικείμενου, του πονηρού, που αποτελείται από τους φίλους του διαβόλου κι εχθρούς του Θεού.

Εύχομαι να βρεθούμε
στο στρατό εκείνο των σεσωσμένων και δοξασμένων. **Εύχομαι ο Κύριος Ιησούς να γίνει ίλεως σε μας την Έσχατη Μέρα, όταν θα σκοτιστεί
ο αισθητός ήλιος και δε θα ξαναφωτίσει πια. Γλυκύτατε και Ζωοποιέ Κύριε, συγχώρεσε
τις αμαρτίες μας προτού φτάσει η μέρα εκείνη! Απόρριψε όλα τα έργα μας ως
ανάξια κι ακάθαρτα και σώσε μας με το αμέτρητο έλεός Σου, μ' αυτό που ήρθες στη
γη για να σώσεις εμάς τους ανάξιους. Σε Σένα πρέπει η δόξα, μεγάλε και θαυματουργέ Κύριε, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και
αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.**

(Πηγή: «Καιρός Μετανοίας» Ομιλίες Β', Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Επιμέλεια – Μετάφραση – Κεντρική διάθεση: Πέτρος Μπότσης)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

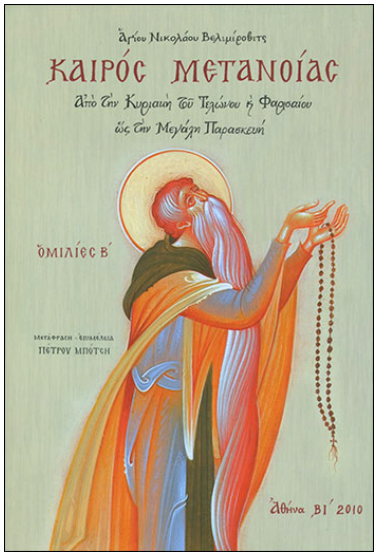
Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς
ΚΑΙΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ
Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου ἡ Φαρισαίου
ὡς τὴν Μεγάλη Παρασκευή
ΟΜΙΛΙΕΣ Β΄
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΠΕΤΡΟΥ ΜΠΟΤΣΗ
Ἀθήνα Βι΄ 2010